

omfattende pjece. Udvalget henleder endvidere opmærksomheden på de af socialministeriet i 1970 udgivne pjecer „Børnetilskud og Bidragsforskud“ og „Moderskabsydelse og Barselpenge“.

Dersom samfundets tilbud om støtte ikke findes tilstrækkeligt eller afgørende i den gravide kvindes specielle situation — og man er enig i det ønskelige i, at hjælpemuligheder er til stede i videst muligt omfang — er det efter udvalgets opfattelse den dårligst mulige løsning, at kvinden søger illegal abort.

Et af hovedmotiverne for en lovgivning om legal svangerskabsafbrydelse er at bekæmpe illegal afbrydelse med de deraf følgende risici for kvinden.

Udvalgets flertal (udvalget med undtagelse af Falk Hansen, Lene Bro, Kampmann, Tastesen og Morten Lange) bemærker i øvrigt: Vedrørende ret til svangerskabsafbrydelse — uden at tilladelse er fornøden — er flertallet enig i forslaget § 1 og § 2. Man har drøftet, om § 2, nummer 2), kunne udformes anderledes under hensyn til, at det kan være midlertidigt, at de fire af kvinden fødte børn ikke opholder sig i hjemmet, eller der kan være endnu flere børn i hjemmet, som er kvindens sted- eller adoptivbørn. Flertallet er dog blevet enigt om den af ministeren foreslåede formulering under hensyn til, at særlige tilfælde formentlig vil kunne henføres under § 4.

Vedrørende svangerskabsafbrydelse i henhold til særlig tilladelse — lovforslagets § 4 — har justitsministeren stillet nedenstående ændringsforslag nr. 2, hvorefter nummer 5), 2. pkt., udgår af selve teksten. Om ændringsforslagets begrundelse henvises til de ledsagende bemærkninger.

De samråd, der kan give tilladelse til svangerskabsafbrydelse, deres sammensætning og det foreslåede ankenævn har været genstand for indgående drøftelse, også med ministeren. Det har været drøftet, hvorvidt samrådene, når ansøgningen falder ind under den sociale indikation, burde ændres således, at det kom til at bestå af 2 socialrådgivere og 1 læge. Justitsministeren har over for udvalget fremhævet (se det i bilaget optrykte svar på spørgsmål 4), at overgangen mellem de tilfælde, der vil være omfattet af lovforslagets § 4, nr. 1, og de tilfælde,

der vil være omfattet af § 4, nr. 4-6, er flydende: Ministeren har endvidere henholdt sig til flertallets udtalelse i betænkningen om adgang til svangerskabsafbrydelse, hvor det fremhæves, at det ved oprettelsen af samrådene i sin tid ikke var tanken, at de enkelte medlemmer kun skulle tage stilling til forhold, der vedrørte deres fagområde, og at det i den forløbne tid har vist sig, at samrådene afgør sagerne efter en helhedsvurdering af de fremkomne oplysninger. Udvalget kan på det foreliggende grundlag godkende den foreslåede sammensætning af samrådene. Man vil dog finde det rigtigt, om en eventuel ændring af sammensætningen af samrådene på et senere tidspunkt tages op til fornyet overvejelse.

Udvalget har drøftet det ønskelige i at indføre fristbestemmelser for samrådenes og ankenævnets behandling af sagerne. Nedsættelsen af den nugældende frist — før udløbet af 16. svangerskabsuge — til en frist til udløbet af 12. svangerskabsuge samt indførelsen af adgang til at påklage et afslag til et ankenævn vil stille yderligere krav om hurtig sagsbehandling. Ministeren har oplyst (i svaret på spørgsmål 15), at ministeriet er indstillet på i forbindelse med lovens gennemførelse at gøre en indsats for at få ansøgerne til at henvende sig så tidligt som muligt, bl. a. ved henvendelse til de praktiserende læger. Endvidere agter justitsministeriet i de administrative forskrifter for mødrehjælpen, samrådene og ankenævnet at indskærpe nødvendigheden af størst mulig hurtighed i sagsbehandlingen. Under henvisning til, at en sådan tidsbestemmelse nødvendigvis ville få karakter af en ordensforskrift, der kunne fraviges efter ankenævnets eget skøn, særlig hvis man måtte finde yderligere undersøgelser eller oplysninger påkrævet, har ministeren haft betænkelighed ved fastsættelse af en egentlig frist for varigheden af sagernes behandling på de forskellige trin. Udvalget skal i tilslutning til ministerens udtalelse understrege det ønskelige i en hurtig sagsbehandling.

Under henvisning til, at visse mødrehjælpsinstitutioner kun har åbent enkelte dage i ugen, skal udvalget henstille til overvejelse, hvorvidt det vil være muligt i sådanne tilfælde at give meddelelse til den pågældende om resultatet af samrådets afgørelse gennem